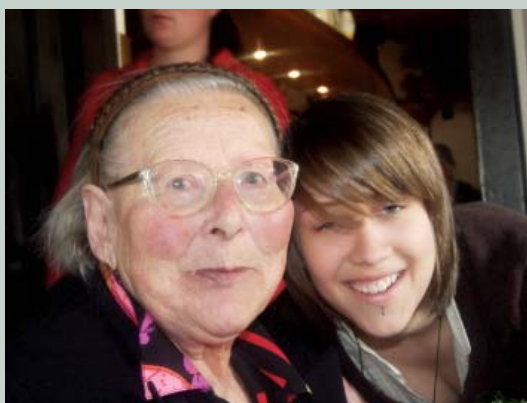

Zvezdana Zadnik

(1919–2011)

V letu 2011 je smrt vzela veliko naših znancev, med njimi tudi gospo Zvezdano Zadnik. Zvezdana po rodu sicer ni bila Ločanka, vendar je večji del svojega življenja preživela prav tu, v Loki. Lahko rečemo, da je bila zlita z Loko, dejavna na mnogih področjih. Njena pojava, v podobi elegantne stare gospe, včasih v narodni noši ali preproste meščanske žene, je Spodnjemu trgu in Mestnemu placu dajala posebno barvitost. Bila je ena tistih Ločank, ki se jih bomo še dolgo spominjali.

Zvezdana Zadnik z vnukinjo,
v Domu starejših občanov v Stari Loki.

Rodila se je v Metliki, 22. decembra 1919, očetu Jožetu, doma iz Ribnice, in materi Mariji, doma z Jezerskega. Oče je bil občinski tajnik v Metliki, mama je pred poroko gospodinjala nekemu gospodu na Bledu.

Komaj petmesečna dojenčica se je s starši preselila v Škofjo Loko, kjer je potem odrasčala in se šolala. Po osnovni šoli je obiskovala štiriletno meščansko šolo pri uršulinkah in opravila tudi dveletni nemški trgovski tečaj; kasneje je svoje znanje obogatila še s strojepisjem in stenografijo.

Štiri leta pred drugo vojno je prakticirala pri očetu, tedaj občinskem tajniku v Loki. Leta 1938 so se ponovno selili, tokrat v Trebnje. Po poroki (1941) se je preselila v Zagreb in tam preživela vsa vojna leta, po ločitvi leta 1945 pa se je spet vrnila k staršem v Trebnje in se zaposlila na tamkajšnjem Okrajnem ljudskem odboru.

Leta 1950 je rodila hčerko Miro. Po očetovi smrti (1951) se je z mamo in hčerko vrnila v Škofjo Loko ter se naselila v hišo, po domače imenovano pri Čič ali *Stalanik*, na Spodnjem trgu 33, kjer so nekoč izdelovali klobuke. Zaposlitev je

našla na občini, in sicer kot administratorka. Vmes je uspešno zaključila srednjo ekonomsko šolo. Leto dni (1961/62) je delala na Zavodu službe pravne pomoči, nato pa se je do upokojitve zaposlila v tovarni Odeja, kjer je delala 13 let. Ves čas je skrbela za mamo in se posvečala hčerki, nikoli pa ni odrekla pomoči sočloveku ali prijatelju. Kot dobra strojepiska je natipkala nešteto maturitetnih, seminarskih in diplomskih nalog.

Po mamini smrti se je morala preseliti na Mestni trg 30, po domače *Knežak*, *Francel*, *Matevž*, vendar le za nekaj let, saj je težko premagovala veliko stopnic v drugo nadstropje. Vesela je bila, ko je dobila ugodnejše in večje stanovanje na Mestnem trgu 8, po domače *Kašman*.

Svoj prosti čas je namenjala najrazličnejšim dejavnostim. Po prihodu v Škofjo Loko se je takoj vključila v amatersko skupino Loškega gledališča, kjer je v nekaj desetletjih preigrala nešteto vlog. Njena duša se je najbolj veselila dela v loškem gledališču; tu je pokazala svojo veselo naravo, s svojo hudomušnostjo in karikiranjem je spravljala v smeh nešteto gledalcev na veselih večerih. Na leta igranja je imela lepe spomine, zlasti se je rada spominjala otroških iger (Sneguljčica, Trnuljčica, Rdeča kapica), čeprav so njeno igralsko pot zaznamovale tudi resnejše vloge v raznolikem dramskem repertoarju. Posebej se ji je vtisnila v spomin Visoška kronika. V stranskih vlogah je nastopila celo v nekaterih slovenskih filmih. Sama sem jo videla le v nekaterih gledaliških vlogah, vse je odigrala prepričljivo. V knjižnici je ob dedku Mrazu igrala babico Zimo, kasneje je še s štirimi Ločankami odigrala vlogo upokojenke v Majerholdovem enkratnem gledališču.

V gledališču se je srečala s profesorjem Jankom Krekom, ravnateljem loške knjižnice, ki jo je povabil k delu v knjižnici. Prav tu sem jo spoznala kot marljivo tipkarico, ki je do uvedbe računalnikov natipkala na desetine tisočev kataložnih listkov. Nikoli ni bila utrujena, naveličana, vedno je bila pripravljena pomagati, vesela vsake prijazne geste. Bila pa je tudi dolgoletna članica knjižnice in zvesta bralka.

V 80-tih letih je prof. Pavliču pomagala pri urejanju Kapucinske knjižnice, po njegovi smrti sta delo nadaljevala s patrom Stankom in delno z mojo pomočjo. S patrom Stankom sta tudi zbiralala znamke za Misijonsko središče.

Bila je članica Muzejskega društva. Rada se je udeleževala sej in izletov društva, prisluhnila potopisnim in drugim predavanjem ter kulturnim prireditvam v knjižnici. V Loki skoraj ni bilo društva ali organizacije, kjer ni sodelovala. Bila je tajnica pri Rdečem križu, Kinološkem društvu, Društvu upokojencev, Turističnem društvu, pomagala pri Zvezi borcev, v Centru za socialno delo in še komu. Le kdo se je ne spomni v narodni noši na izseljenskih piknikih, ali kasneje kot babico, ki jo je Vinko Mohorčič prevažal po Placu ob loških Venerinih prireditvah? V svoji lepi narodni noši je nastopala ob vseh večjih praznovanjih, cerkvenih ali drugih slovesnostih.

Bila je zvesta obiskovalka cerkva in rada je molila. Vključena je bila v več molitvenih skupin, kar 35 let je bila molivka pri Tretjem redu (franciškani), za kar

se ji je ob pogrebu posebej zahvalil kapucin p. Robert. Pri vseh obredih je rada pela, pela je že v šolskem zboru, po upokojitvi se je vključila v cerkveni pevski zbor pri kapucinih in pri sv. Jakobu. Rada je prepevala tudi v zboru upokojenk v CSS, kamor se je leta 2000 preselila zaradi starosti.

V domu se je počutila varno in sprejeto. Vživela se je v nov način življenja, vključila se je v številne dejavnosti (knjižnica, telovadba, delavnice, petje, molitev). Vesela je bila vsakega obiska, posebno so jo razveseljevali hči Mira, trije vnuki in trije pravnuki.

Od nje smo se poslovili na loškem mestnem pokopališču, 9. maja 2011.

Za svoje nesebično delo je prejela več priznanj. Že leta 1973 je prejela odlikovanje J. B. Tita, in sicer Red dela s srebrnim vencem. Priznanje za dolgoletno gledališko ustvarjanje ji je leta 1985 podelil Loški oder. Leta 1987 je za uspešno ohranjanje in razvijanje vrednot NOB prejela posebno priznanje Občinskega odbora ZZB NOV Škofja Loka. Leta 1992 so ji podelili priznanje Kinološkega društva Škofja Loka. Ob 50-letnici Knjižnice Ivana Tavčarja je prejela priznanje kot dolgoletna bralka in prostovoljka.

Za Zvezdano Zadnik lahko rečemo, da je za Loko naredila največ, kar nekdo lahko stori. Vse, kar smo našeli, razen redne zaposlitve, je bil njen zastonjski prispevek! Vse je delala z dobro voljo in dobrim namenom, brez plačila, vse prostovoljno! Bila je prepoznavna pojava Škofje Loke. Zato jo ohranimo v lepem spominu!